

стигнато ясно рамясение на интересното питане. Ант. Страшимиров захваща главата с тая вярна в основата си мисъл: „Големите сред един народ — изключителните, разполагат с темпераментните особености и с психичната разностранност на своето племе“. За нашия писател Ботев е несъмнено „един от най-големия из големите“, той познава темпераментните особености на народа ни, оградил е в творчеството си и романтични народни елементи, а, сблизен с народа, почувствувал е неговата душа, доловил нейният туптеж и го внесъл в творчеството си. Страшимиров изрежда на първо време редица изрази из Ботевите стихотворения (Та тебе клетва оставих, таз турска черна прокуда, под байрак лични юнаци и пр.), които нарича „буйни цветя на народната ни лирика“; тия изрази сложени в песните на Ботева, не само не са изгубили своята съжест, нещо повече — те стават като че ли по силни, или както казва сам г. Страшимиров, като че ли безусловно усилват своето опияняващо ухание. По-нататък (след стр. 53) се говори за една „странност“ в стихотв. Борба, а именно, че между стиховете

И пред олтаря Бога измамил
С молитви, с клетви, с думи лжжливи

и следващите по долу:

Че страх от Бога било начало
На всяка мъдрост

липсвало преход и даже те (стиховете) се взаимно отричат. Не естественост, взаимно отричане на мислите в тия стихове действително има и това би могло да се вземе с най-голямо право като „логическа блезна“, каквито у Ботева има не само една, па донякъде и като Ботевска непоследователност, на каквито посочи още Вазов преди 30 години в критическата си студия за Хр. Ботев. Вазов, както е известно, се сърдеше на поета — революционер за някои стихове из Молитва, които внушавали у поколенията „противно чувство“

Още по-нататък г. Страшимиров хвърля бегло поглед на моменти из Ботевия живот в Одеса и Калофер, за да посочи как той възмъжава по натураел като възплощение на всичко характерно за нашия човек (стр. 69), за да посочи как постепенно става „идейник“ (Идейници, като типични люде в нашата действителност, той (А. С.) често обича да възсждава в художествените си творби). За Ботева като идейник е написана цялата пета глава. След появата на Волковата книга, па и по-рано, вече не бива да се вярва на писанията на Зах. Стоянови и други за Ботеви вулгарни безчинства в Галац. На това набляга и г. Страшимиров преди да разгледа Молитва и да предста-